

som muligt. Jeg tror, tværtimod Ministeren, at den vil ske hurtigere, dersom Folk ikke behøve at henvende sig til Politimesteren. Posten kan jo være langsom, det er ikke altid, at man har Bud ved Haanden osv. Derimod Sognefogden har man langt nærmere ved — og Dyrlægen ogsaa ofte — end Politimesteren, og det vil i det Hele ogsaa fremme disse Foranstaltninger, dersom der bliver sat en „Sognefoged eller en Dyrlæge“ ind ved Siden af Politimesteren, end om Eieren absolut skal henvende sig til vedkommende Politimester. Naar der staar „vedkommende“ Politimester, forstaar jeg derved Politimesteren, der bor i den Jurisdiktion. Naar den høitærede Minister siger, at saa maa man ogsaa sætte „vedkommende“ Sognefoged og „vedkommende“ Dyrlæge, kan jeg henvise til nogle Linier lige overfor i selve Lovforslaget, hvor der ogsaa staar „vedkommende Politimester eller Sognefoged“. Jeg synes, det har ikke videre Betydning, om der staar „vedkommende“ eller ei. Hvem er desuden „vedkommende“ Dyrlæge? Det veed Ingen. Alle Dyrlæger ere ens stillede i det her omhandlede Tilfælde. — Det glæder mig, at den høitærede Minister ikke absolut modsætter sig Vædringsforslagene under Nr. 10 og 17 angaaende miltbrandarteten Rosen. Jeg har ganske rigtig, som den ærede Ordfører sagde, i Udvalget arbejdet for, at den Sygdom kom under samme Betingelse som de andre farlige Sygdomme, den ondartede Lungesygge, Kvægpesten og Svinedifteritis, og jeg har gjort det netop af den Grund, at der ingen Tvivl er om, at det er rigtigt af flere Hensyn. Det er rigtigt, idet miltbrandarteten Rosen kan forveksles med Svinedifteritis. Den er tidligere bleven forvekslet med den, som Thinget mulig veed. I 1882, tror jeg det var, stoppede England for os og jagde til os: I have Svinefeber. Nei, svarede vi, vi have miltbrandarteten Rosen. Naa, maatte har det været Svinefeber, Svinedifteritis, det er ikke godt at sige. Men under alle Omstændigheder, selv om vi komme paa det Standpunkt, at vi faae udryddet Svinedifteritis, mener jeg, at naar vi beholde miltbrandarteten Rosen, vil det ofte give Anledning til høist uheldige Forvekslinger; det vil ofte blive sagt, at vi ikke ere særdige med Svinedifteritis, skjøndt det mulig er miltbrandar-

tet Rosen. Ganste vist, vi blive noget exceptionelt stillede. De øvrige Lande slaa ikke ned for den Sygdom, men de ere heller ikke stillede som vi med Hensyn til vor Udførsel. De have ikke den Forsigtighed at varetage som vi, for ikke at komme paatværs med andre Lande, som modtage vore Kreaturer. Naar den høitærede Minister sagde, at det var kun de færreste Svin, der døde af den Sygdom, er jeg dog ikke enig med ham deri. Jeg er ganske vist ikke sagkyndig paa det Omraade, jeg kjender ikke den Sygdom, den forekommer mest i Sylland, men jeg tror dog, at de fleste dør. I 1886 blev der stillet omtrent 500 Svin under offentlig Tilfyn. Deraf tror jeg, at henved 400 enten døde eller bleve slagtede. Sætte vi nu, at vi skulle slaa ned for miltbrandarteten Rosen, og vi regne hvert Svin til 50 Kr., vil det give en Sum af 25,000 Kr. om Aaret. Det er ganske vist mange Penge, men naar vi se hen til, hvilke Fordele vi have deraf, synes jeg ikke, det er for dyrt. Vi have Fordel deraf ved at vi bidrage til at udrydde Sygdommen, saa at Tilfældene blive færre og færre. Vi have Fordel ved, at der ikke saa let sker Feiltagelser ved vor Udførsel, og saa er der en tredie Ting, som ganske vist ogsaa har haft Betydning for mig — men det komme vi til senere — at vi komme de fattige Giere til Hjælp. Det er jo gjerne i Vestjylland, at den Sygdom forekommer, og det hos Folk, som ikke godt have Raad til at miste deres Svin. Det er derfor jeg har tilladt mig at arbejde hen til at faae denne Sygdom stillet under samme Vilkaar som de andre, naar der skal slaas ned, og jeg vil haabe, at Ministeren ikke absolut vil modsætte sig, at dette bliver vedtaget, ligesom jeg vil tillade mig at anbefale disse Vædringer til det høie Things Bevillie.

Saa synes den ærede Minister ikke om Vædringsforslaget under Nr. 11 af et andet Medlem og mig. Der er jo her det særlige Tilfælde, at Forslaget er stillet af to af Oppositionens Medlemmer, dersom man i det Hele snart kan tale om Opposition her i Salen, for vi ere jo, naar man undtager Kvinderne, næsten enige om alle Ting. I alt Fald er det Medlemmer af den Gruppe, jeg nærmest kunde kalde den antiministerielle: der ere saa ministerielle, at